

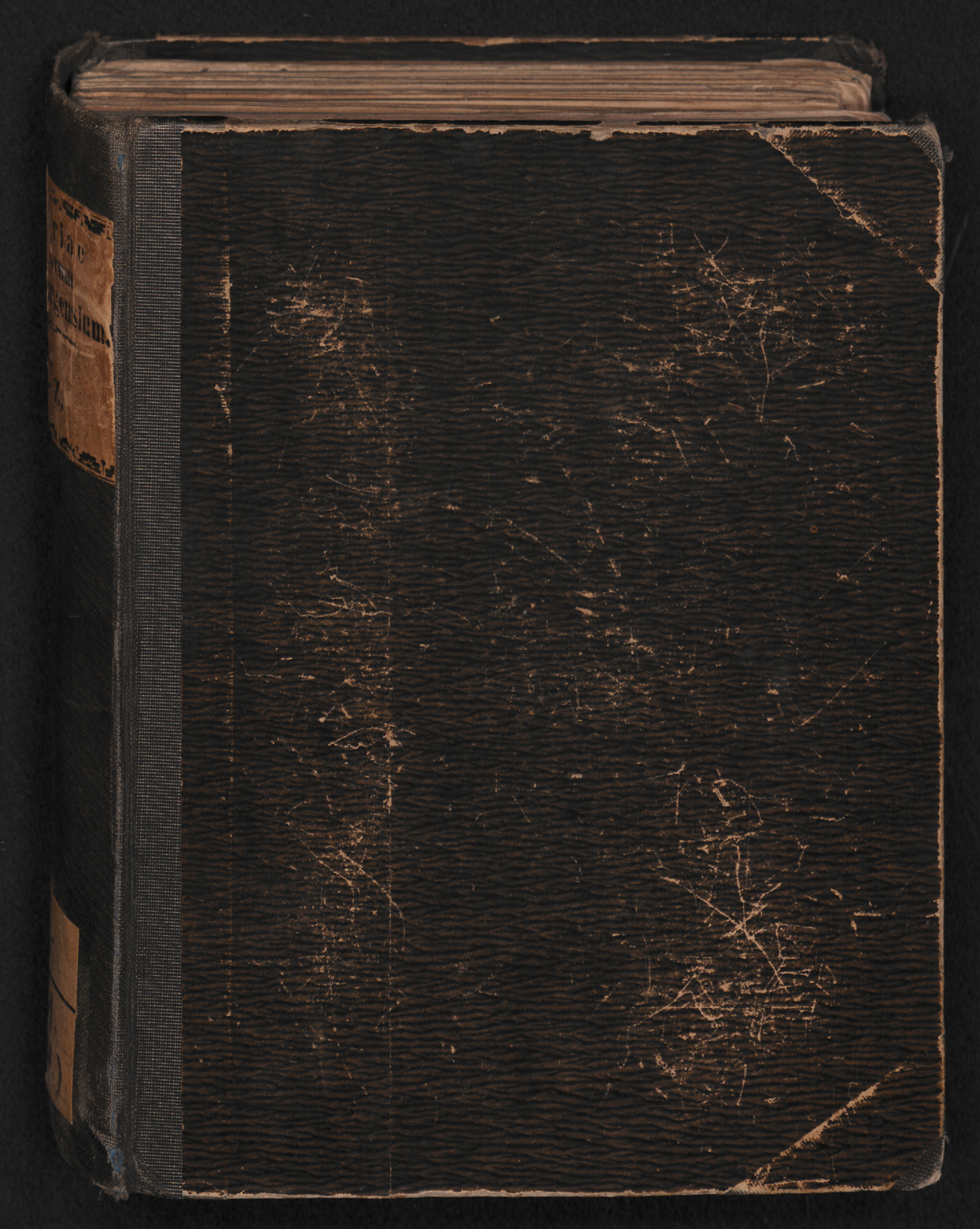
**Programma Quo Collegium Facultatis Theologicae In Universitate Rostochiensi
Fusus Desideratissimi Collegae, Viri ... Dn. Michaelis Siricii, S. Theol. D. &
Professoris Publici ... More Maiorum prosequitur : [P.P. Sub Sigillo Facultatis
nostrae Rostochii d. VIII. Septembris, Anno MDCLXXXV.]**

Rostochii: Weplingius, [1685]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn755910583>

Druck Freier Zugang

KL-241(4)¹

Oldendorp: Warhafftige entschul-
dinge. Rostock, 1533

wurde aus dem Band gelöst.

Steht bei Rara -

KL-241. (4.) <SON>

bestrahlt 2000

PROGRAMMA

QVO

COLLEGIUM FACUL-
TATIS THEOLOGICÆ

In UNIVERSITATE ROSTOCHIENSI

Funus

Desideratissimi Collegæ,

Viri maxime Reverendi & Excellentissimi,

DN.

MICHAELIS
SIRICII,

S. Theol. D. & Professoris Publici, Consisto-
rii Ducalis Assessoris gravissimi, Superintendentis Diœceleos

Rostochiensis vigilantissimi,

nunc in cœlis beati,

More Majorum

prosequitur.

ROSTOCHII,

Typis JOH. WEPPLINGII, Acad. Typogr.

Ullus vehementior dolor est, quàm cum eâ parte, quâ jam ante male affecti sumus, novus ictus incutitur. Ingeminat acutiorem sui sensum quod in cruentas vibices intorquetur telum, & altius penetrat, quò in molliora incidit. Idem hodie experimur, cives. Nondum convaluit vulnus, quod in morte celeberrimi VARENI accepimus, nec longinqvitas temporis ea concessa est, quæ emollire potuerit sensum jacturæ, quam in tam charo capite fecimus, cum repentinus GUSTROVIO nuncius nos consterneret, jam & SIRICIUM fato suo concessisse. Fulmina videbamus nobis audire: virum, quem sanum & incolumem nuperè videbamus, de cujus adversâ valetudine antea nihil relatum erat, nihil etiã suspicabamur, virum, cujus collegio atqve consiliis dolorem amissi VARENI præcipuè solabamur, inopinatò nos perdidisse. Solent quæ præsentiscimus mala, æquius ferri tanquam jam familiaria nobis quodammodo cum eveniunt; hic verò nobis subito obveniens casus eò gravior fuit, quòd omnia alia potiùs speraremus. Equidem certi nihil nobis pollicetur hæc vita: novimus ad brevem usum data esse omnia, quæ divina nobis largitas concessit, restituenda quo die summus rerum nostrarum arbiter ea revocaverit: atqve ita cum collegam haberemus, etiam mortalem nos habere, oportebat meminisse. Debemus etiam hoc Deo patientiæ obsequium, ut voluntati ejus quàm lubentissimè cedamus, ne dum gratias à nobis expectat ob præstitam hætenus beneficii usuram, adversus recipientem sua murmuremus. Attamen quæ gratiora nobis sunt, eorum spem atq; vota longiùs producimus; incenditur fruitione boni acrior appetitus, ut lubentius eo careamus.

gaur

gaudio, cuius suavitas nondum percepta est, quam cui in-
nutriti sumus. *Quorum enim, inquit Augustinus l. 19. de*
Civ. Dei cap 8. nos vita propter amicitia solatia delectabat,
unde fieri potest, ut eorum mors nullam nobis ingerat mœstitudi-
nem? quam qui prohibet, prohibeat si potest amica colloquia,
interdicat amicabilem societatem vel intercidat affectum omni-
um humanarum necessitudinum, vincula mentis immitti stupore
dirumpat, aut sic eis utendum esse censeat, ut nulla ex eis animum
dulcedo perfundat. Quod si fieri nullo modo potest, etiam hoc
quo pacto futurum est, ut ejus nobis amara mors non sit, cuius dul-
cis vita fuit? illorum quidem cum contemplamur conditi-
onem, qui ex hac vita evocati sunt, gratulandi potius quam
flendi causam præbent, quos in verâ fide obdormivisse,
Deoque fideli creatori emigrantem spiritum commendasse
certum est. Auferuntur enim hujus vitæ incommodis, &
ab ancipiti fluctuum iactatione in portum exoptatum rece-
pti, æternis gaudiis, omnique à conspectu Dei bonorum af-
fluentiâ saturantur. Nostram potius vicem dolemus, quos
adhuc procellæ agitant, quos nunc gravius remis incumbe-
re oportet, postquam vivere desierunt, qui laboris nostri
assidui & prudentes socii erant. Trahitur in adversas par-
tes gemina pietas, quâ & defuncto bene cupimus & nobis;
quemadmodum & nostram ipsorum ἀνάλογον ambiguis vo-
tis & optamus & deprecamur, præeunte exemplo Apostoli
Phil. 1. v. 23. seq. Poscitque ipse, quem defuncto debemus,
amor, ut ejus desiderio capiamur, quippe qui & ipsi Christo
ad tumbam Lazari lacrymas expressit *Job. 11. v. 35. seq.* Si
nullus nobis doloris sensus esset, neque patientia locum in-
veniret; patimur enim quæ acerbæ sunt, quæque non habere
mallems, ferimus autem propter eum, qui ut ferremus vo-
luit eadem imponendo. Modum igitur luctui nostro sta-
tuit religio Christiana, non omnem tollit: ingemiscimus
A 2 cum

cum quid amiserimus circumspicimus, restituimur nobis, cum quid restet sperandum, consideramus. Prosequimur ut præeuntem, desideramus ut revisuri, lugemus ut divinæ bonitatis solatio perfusi, denique cum dolore nostro ita certabit divinæ voluntatis reverentia, ne quid ab obsequii promptitudine, quam Deo debemus, usquam delibetur. Dehortatus autem ab immoderato luctu Apostolus, 1. *Theff.* 4. v. 13. *nolo vos, inquit, ignorare fratres, de dormientibus, ne contristemini sicut reliqui, qui spem non habent: ut intelligamus, præcipuam luctus nostri moderationem à spe resurrectionis pendere.* Miserum est Stoicum illud genus solatii, quo lacrymas funebres reprimere conatus est Seneca ab immutabili fatorum lege, *Consol. ad Polyb.* c. 23. ita fatus: *diutius accusare fata possumus, stant dura & inexorabilia, nemo illa convitio, nemo fletu, nemo causâ movet: nihil unquam parcunt ulli nec remittunt.* Proinde parcamus lacrymis nihil proficientibus. *Facilius enim vos illi dolor adjiciet, quam illum nobis reducet.* *Qui sanos torquet, non adjuvat, primo quoque tempore deponendus est, & ab inanibus solatiis atque amarâ quâdam libidine dolendi animus recipiendus.* Nam lacrymis nostris nisi ratio finem fecerit, fortuna non facit. Etenim quæ à consilio nostro pendent, dissuaderi atque reprimi possunt, si obiceris irritos fore conatus omnes; sed quæ sensum animumque foris accedentia afficiunt, eò fortius nos commovere solent, quò major est rerum meliorum desperatio. Variè quidem angimur dum inter spem metumque fluctuamus, speique incertæ impatientia sapius acerbior est, quam ipsa ejus abjectio: sed id tunc demum, cum ad alia consilia animum applicari debere animadvertimus. Ita David cum pro vitâ filiioli Deum precabatur, jejuniis se macerabat, postquam is expirasset, surgens & lotus cibum capessebat, quòd non revocandi amplius spes esset mortuum, sed accedendi aliquant-

do

do ad ipsum. 2. *SAM.* 12. v. 22. *seq.* Quibus verò nec illa spes
futuræ vitæ atque consortii reliqua est, qui se cum Senecâ in-
eundem quidem mortuorum cumulū adjectum iri norunt,
ad consortium verò beatoris vitæ cum Davide adspirare ne-
sciunt, ne in funere amicorum planctibus immodicis indul-
geant, vix poterunt Stoico hoc solatio cohiberi. Ideoque
id egerunt semper Christiani antistites, ut attemperatione
fletus, fideles ab ethnicis spem nō habentibus distinguerent.
Indignatur Chrysostomus populo minus rectè se hac in re
gerenti; *homil. 4. in epist. ad Hebr.* Cum videoluctus in pla-
teis, lamentationes, super eos qui ex hac vitâ migrarunt, & ulula-
tiones, & ineptias alias, credite mihi erubescō & paganos & judæ-
os & hereticos ista videntes, & omnes qui nos irrident.
Cogita quid psallas in illo tempore Revertere, inquis, anima in
requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi; & iterum: non timebo
mala, quia tu mecum es. Dicis Dominum benefecisse tibi & la-
erimaris? Sic etiam Patres concilii Toletani III. c. 21. Qui
divinâ vocatione ab hac vitâ recedunt, cum psalmis tantummodo
& psallentium vocibus debent ad sepulchrum deferri. Nam fu-
nebre e armen, quod vulgò de sanctis cantari solet, vel in pectori-
bus se aut proximos aut familias cedere (qui fuit ethnicus mos
interdictus etiam Deut. 14. v. 1.) omnino prohibemus. Suf-
ficiat autem quòd in spe resurrectionis Christianorum corporibus
famulatus divinorum impenditur canticorum. Nos quoque
si quid in funere canamus nostris moribus, rectè perpendi-
mus, idem illud in hymnis nostris solatium invenimus,
quòd suspendere lacrymas iusserit & querelarum finem fa-
cere. Ridebatur quondam Democritus à Plinio l. 7. *nat. hist.*
cap. 55. quòd humana corpora asservanda esse censuerit in
spem reviviscendi: nos qui illam non vanam esse rectius no-
vimus, certiore fiduciâ, spretâ gentium desperatione, in fu-
nus procedimus.

Hic dies dictus est solemnitati illi. Cives, quã desideratissimo nobis Collegæ iusta solvantur, nempe *Viro*, in cuius obitum hæc præfati simus, per quã reverendo atque excellentissimo *Dn. MICHAELI SIRICIO*, *S. Th. D. & Prof. Publico hujus Universitatis, Consistorii Ducalis Assessori & Dioceseos Rostochiensis Superintendenti hæctenus gravissimo*, *Viro* celebritatem nominis, antequam ad nostras Mecklenburgicas terras accederet, jam diu apud exteros nactus, hic verò ut aliis omnibus ita imprimis Serenissimo Principi ac Domino, *Dn. GUSTAVO ADOLPHO*, *Duci Mecklenburgico &c. Principi ac Patrono nostro clementissimo supra plures alios cum viveret charo*. Natus in hunc orbem est propitio Numine anno hujus seculi *XXIIX*. die secundo Decembris in inclutã civitate Lubecensium, Patre avoque sibi cognominibus, illo, Pastore quondam vigilantissimo præcipuã, quæ istic est, ecclesiã, cui quondam à *B. virgine* nomen datum, hoc vero cive urbis spectatissimo; matre *Agneta*, Amplissimi ac Prudentissimi, cum viveret, viri *Gerardi Reuberi*, Senatoris ejusdem urbis laudatissimi filiã, atque aviã, paternã quidem, *Magdalenã Beckeriã*, maternã verò *Elisabethã Millies*, laudatissimis sexus sui ornamentis. Atque ut in puero jam maturè optima indoles atque ad literas nata emicuit, ita & Reverendi parentis hæc non postrema cura fuit, ut quã optimè in iis institueretur. Postquam igitur lingvarum fundamenta in patriã probè jecerat, anno ætatis decimo octavo ad celebre tunc Gymnasium Stetinense missus est, in quo majoris scholæ exercitiis præpararetur; sed ob febris quartanæ molestias, quã tum fortè ceperat laborare, citiùs domum revocatus, postquam convaluit, anno sequente Helmstadium se contulit, in florentissima Academiã studiorum sublimiorum jam fundamenta positurus. Verùm nec hic longior aliquatò *μικροῦ* mora fuit, cum post annum verten-

tem ob triste ortum de novis opinionibus certamen rectius sibi putaret consultum fore, ut Lipsiam proficisceretur, exceptus hospitio ac familiaritate celeberrimi Theologi *Job. Hulfemanni*. Uti annus hic seculi quadragesimus octavus ipsi funestus fuit, morte utriusque parentis, ita & quotidiano usutanti præceptoris non potuit non esse etiam perquam felix, sub cujus ductu & auspiciis ad veram Theologicorum dogmatum cognitionem intimius penetravit. Hinc Wittenbergam progressus anno proximo, quantos in his literis profectus fecerit, eruditâ disputatione de SCRIPTURA S. sub præsidio excellentissimi *D. Scharffii* ostendit. Tandem ultimam eamque honorificam sibi elegit Academiam, quæ Gissæ Hassorum est, quam cum Wittenbergensi commutavit sub annum seculi quinquagesimum primum: ibi ut sedem figeret, fecit digna virtutis & ingenii æstimatio, quam apud Serenissimum Hassiæ Landgravium adeptus erat, qui ipsi, postquam disputatione inaugurali d. 26. Febr. A. 1657. propositâ gradus Theologici licentiam nactus erat, extraordinariæ Theologicæ professionis munus clementissimè demandavit. Quod ita egregiè ornavit, ut mox sequente anno & ordinaria historiæ ecclesiasticæ professio, & ecclesiastica in oppido functio illi adjiceretur. Non succubuit sub onere multiplici viri virtus, sed acrius enisa ad majora fecit progressum, a. 59. d. 17. Febr. pileum doctoralem auferens, & mox d. 22. Aprilis ordinarii Theologiæ Professoris titulo donatus. Quos hic labores laudabili diligentia sustinuerit, quibus in publicum emissis eruditis lucubrationibus orbi literato innotuerit, si pluribus docere institueremus, soli facem præferremus. Initia viri vobis enarravimus, cives, quæ obscuriora esse poterant; reliqua à nobis parcius expectate, quæ tota Germania loquitur, quæ *Disputationes de Deo, tractatus de Simone Mago, de Ebionitis, de Religione Muscovitica, de lac*
Abry.

*Chrymis Christi, de uxore unâ, immortalitate anima, idolo papa-
li, successione ecclesiasticâ &c.* Ob oculos ponunt, quàmque in
beato viro non Theologum tantum nos expertissimum, sed
& multijugæ lectionis philologum amiserimus, docent. Non
potuit lucerna in medio posita diu latitare illos, quibus
& religionis & bonarum literarum amor est. Novimus
quantopere non Principibus tantum viris sed & Regibus æ-
stimatus fuerit hic noster, quàmque parum abfuerit, quò mi-
nus quæ Germaniæ finibus non conclusa erat fama viri, ipsum
etiam inde aliò avocarit. Stadensis etiam civitatis irritus
conatus fuit tantum Theologum sibi exoptantis, cum quâ
Ser. Landgravius certavit; sed paulò post Serenissimi Prin-
cipis nostri Domini GUSTAVI ADOLPHI invitatio majus
pondus habuit, cui se a. LXX. hujus seculi d. 28. Octobris ad
Conciones aulicas stetit. Quàm dextrè illo functus sit offi-
cio, nemo melior testis erit, quàm ipse qui omni exceptione
major est Serenissimus Princeps, cujus continuo majorem
ad extremos usque vitæ dies promeritus est amorem atque
elementiam; quique ipsum a. D. 76. Professione Theologiæ in
hac universitate & Superintendentiâ Rostochiensis diœcesis
donavit. Atque utinam ita donasset, ut & nobis licuisset
tam exoptato collegâ quàm constantissimè præsentè frui!
Sed ab eo tempore quadriennium integrum in aulâ deventus
anno demum octogesimo domicilium huc atque familiam
transtulit. Et quàm lubentissimè etiam tunc virum apud
nos retinuissemus, cujus gravis atque erudita opera huic U-
niversitati egregium emolumentum, quoniam & sola à pluribus
retro annis acquisita nominis gloriæ incrementum addidit-
set. Sed neque id permisit ingens qui ipsi de novo accessit ad
Principalem gratiam cumulus, quæ desiderio viri cum apud
nos esset fortius accensa, omnino pari noluit, ut à latere suo
avelleretur. Itaque revocatus Gultrovium statim ineunte se-
quen-

quente anno, ab eo tempore non nisi rarius in Academia
comparens, spem sui reditus subinde, sed nequicquam fe-
cit, donec illum inopina mors omnem interciperet. Quam
tamen & in illo aulicorum negotiorum strepitu sollicitam
ad publicum bonum curam applicuerit, & quicquid negoti-
is illis subducere potuit, quibus publice destinabatur, in o-
mnibus qui obveniebant casibus religiosissimi Principis pi-
etati quam dexterrime consulens, in literas impenderit, te-
stabantur horum annorum haecenus pleraque *à véndera* scri-
pta, posthumi, ut speramus, partus industriae atque ingenii
futura, *Pars tertia de Successione ecclesiastica, Praeco poenitentiae,*
tractatus de querenda in omnibus gloria Dei, Exercitationes in
Genesis & Exodum, ostensio fundamentalis abominationum pa-
patus circa cultum religiosum creaturarum &c. quemadmodum
de homileticis antea viri in aula laboribus testatur *commen-*
tatio in Symbolum Nicanum & Constantinop. Sed inserviendò
aliis en ipse absumitur, dumque quam optimè studet & Sere-
nissimo Principi & ecclesiae omni prodesse, jam non prodest,
sed inexhaustis laboribus ac vigiliis sibi ipsi vitam & facultatē
diutius prodesse di praescindit. Sentit hunc obitum & pu-
blica & privata res, cietq; maritum & patrem nunc supremā
voce vidua ac numerosa proles. Nempe anno post Chri-
stum natum M DC LIX. d. 7. Maji felicibus sibi sponsalibus
junxerat ornatissimam virginem ANNAM florentissimi at-
q; integerrimi apud Francofurtenses ad Moenum quondam
mercatoris *Adami Fortbi* filiam primogenitam, quam eo-
dem anno d. 27. Junii solenni ritu domum duxit. Ex hoc
matrimonio filios suscepit tres, filias septem: filios quidem
omnes nunc per Dei gratiam superstites, videlicet *M. Erne-*
stum Gerardum, S. Theologiae, Johannem Medicinae Studio-
fos & Gustavum Adolphum, in quibus virtutem optimi paren-
tis partim jam observare coepimus, partim etiam fore spera-
mus

B

mus

mus, ut non imbellem progenerant aquila columbam: filias verò
 tres jam meliori vitæ vindicatas, *Elisabetnam. Christinam A-*
gnetam & Magdalenam Sibyllam, ita ut quatuor superstites
 paterni funeris luctum domesticum adaugeant, *Anna Ludo-*
wica Catharina, Viro plurimum Reverendo & Excellentissimo,
 Dn. *Nicolao Dassovio*, S. Th. Lic. & Professore extraor-
 dinario apud Grypsvaldenses nupta; item *Agnes Catharina*
Druida Lucretia, Sophia Catharina, eò infeliciores orphanæ,
 quod non nunc demum Patrem sed & jam ab anno hujus se-
 culi septuagesimo septimo matrem amiserint. Exagitat
 maledicus, se quis alius, Jesuita Jacobus Gretserus in li-
 bello, quem *Gratias Dan. Cramero solutas καὶ ἐν ἠφροσιν* vo-
 cat, cap. 3. seqq. nostrorum Theologorum epitaphia atque
 parentationes funebres, ubi defuncti presbyteri velepiscope
 uxor & numerosa proles recenseantur, quod ejus generis lau-
 des in antiquitate nullæ legantur. Hoc scilicet argumen-
 to probaturus, quod clericos oporteat, etsi antequam ad ec-
 clesiasticum ordinem admoverentur, uxores duxerint, postea
 tamen juxta universalem ecclesiæ consensum ab iis penitus
 abstinere. Sed fingunt sibi hi homines sua somnia, ut lu-
 bet, & ne quâ in re ad manifestam veritatis lucem objectam
 frons rubore suffundatur, conquisitis undique calumniis
 in veteres æquè ac recentiores scriptores pari animi impo-
 tentiâ grassantur. Memoriam prodidit Socrates, l. 5. hist. eccl.
 c. 22. quod etsi suo tempore in Thessaliâ & vicinis regionibus,
 Macedoniâ atque Achajâ clericus postquam ordinem
 adeptus est uxore interdicitur; aliter tamen fiat in oriente,
 ubi multi ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ παῖδας ἐκ τῆς νομίμου
 γαμετῆς περιηκασιν ipso etiam episcopatus tempore liberos
 ex legitimâ conjugè susceperint. Quid clarius? Sed nunc ob-
 jicienda viro hæresis Novatiana erat, ne fidem mereretur
 in iis, quæ de publicâ multarum gentium consuetudine nar-
 rat,

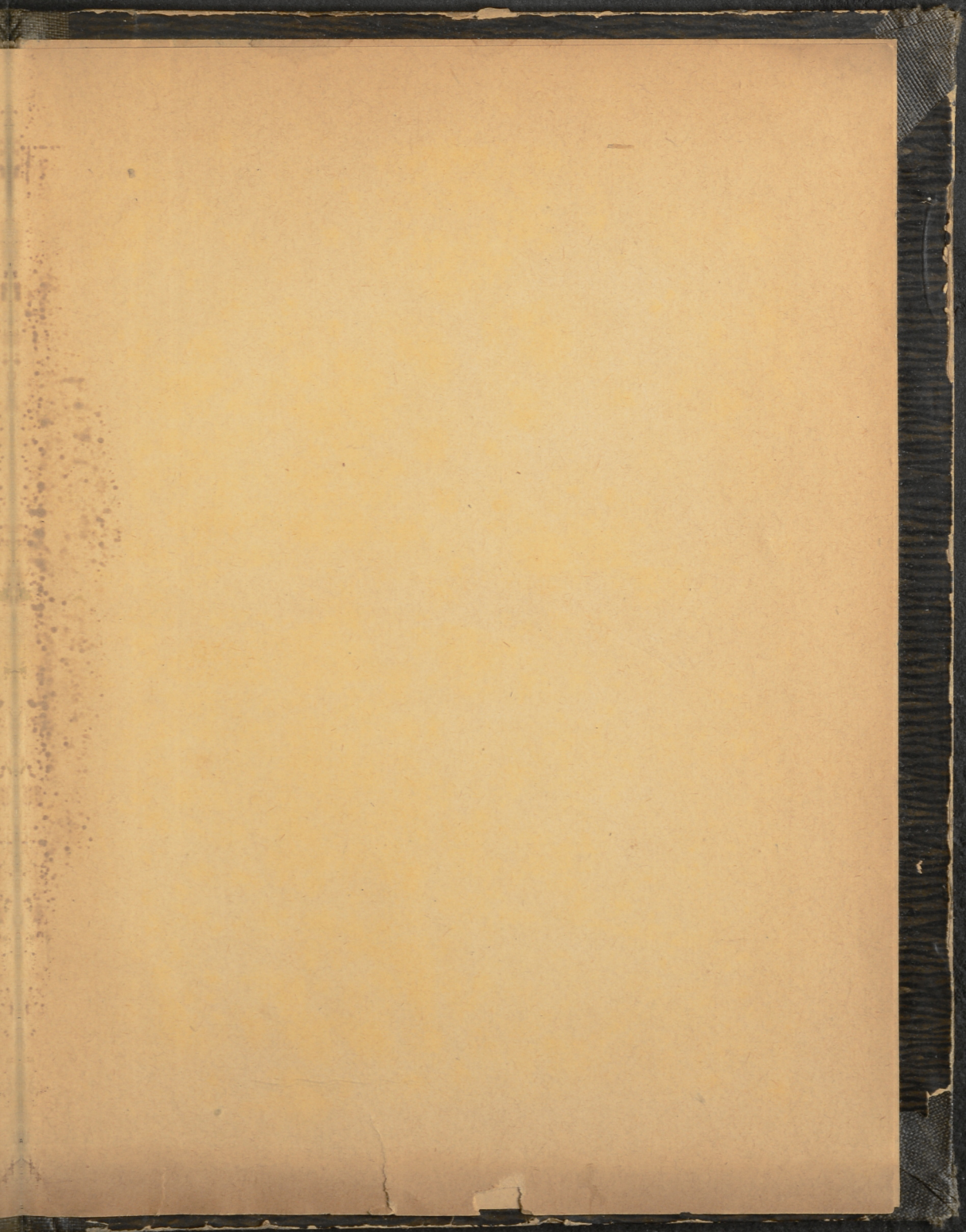
rat, in quibus ut falleret, nec ipsius nec Novatianismi inter-
erat, quin & si fallere voluisset, non ita tamen stultus fuit,
ut se id posse confideret. Nec obstat Jesuita, quod idem con-
firmet Nicephorus; quippe quem sua ex Socrate hausisse ait.
Sed si Socrates fidem omnem decoxit, quod non ad votum
Romanæ curiæ scripsit, vel Athanasio tamen illa relinqua-
tur integra, qui à certamine Ariano & celebritatem &
favorem omnium habet, qui *Epist. ad Dracont. t. 1. op. p. 958.*
episcopos & monachos inter se comparans, quàmque in u-
trâque vitâ liceat hujus mundi commodis frui vel abstinere
edocens; πολλοὶ δὲ τῶν ἐπισκόπων, inquit, ἐδὲ γεγαμήκασιν, μο-
ναχοὶ δὲ πατέρες τέκνων γέγονασιν. ὥσπερ καὶ ἐπισκόπους πατέρας
τέκνων, καὶ μοναχὸς ἐξ ἑλκελήρας γένεος τυγχάνοντας (οἶδαμεν)
Multi quoque ex episcopis matrimonia non inierunt, monachi
contra parentes liberorum facti sunt: quemadmodum vicissim
episcopos filiorum patres, monachos integri generis (seu, ut ver-
tit Latinus interpres: generis posteritatem non quæsiuisse) a-
nimadvertas. Sic & Synesius protestatus est, se episcopum
factum, uxorem non deserturum esse, quin optaturum & pre-
caturum ut multi probi que sibi nascantur liberi. Quod ut-
ut scripserit spe amovendi à se episcopatus oneris, cum sciret
esse, quibus talis episcoporum continentia nimis placeret
sufficit tamen, quod conditio hæc admissa sit. De Grego-
rio Nazianzeno res nota est, quod unâ cum fratre Cæsareo
ex patre jam episcopo vel certè presbytero nasus sit, juxta
illud carminis

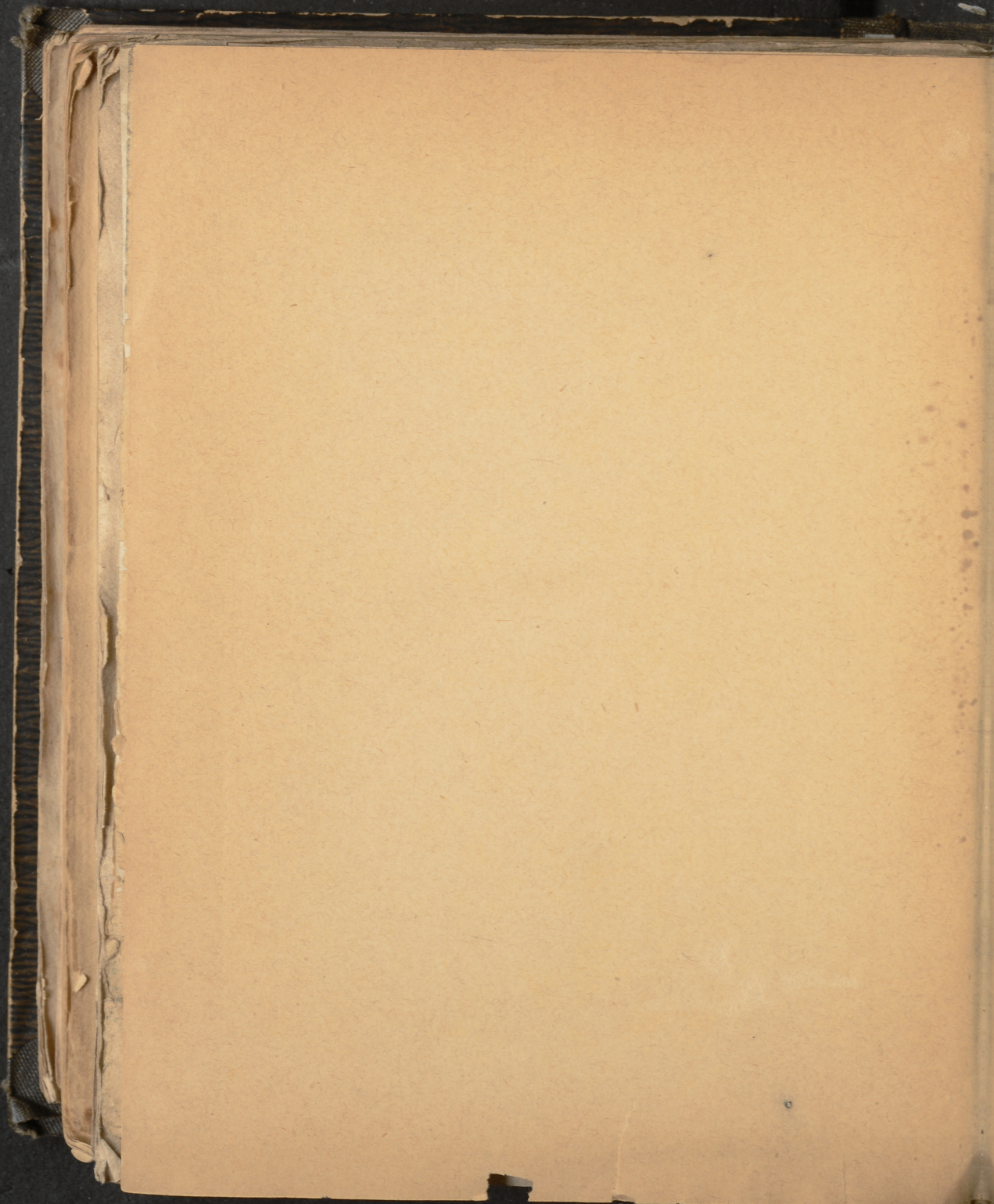
ὄψω τοσούτων ἐκμεμέτεργας βίον
ὅσας διήλθε Ἰουσιῶν ἐμοὶ χρόνον.

Sed non est, quod hisce immoremur. Si in parentati-
onibus veterum ista non commemorantur, ea causa est,
quod in laudandis virtutibus tantum defunctorum occupati
fuerint, qui illas scripserunt, ad quas non facit numerus li-

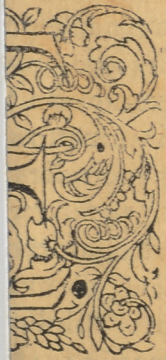
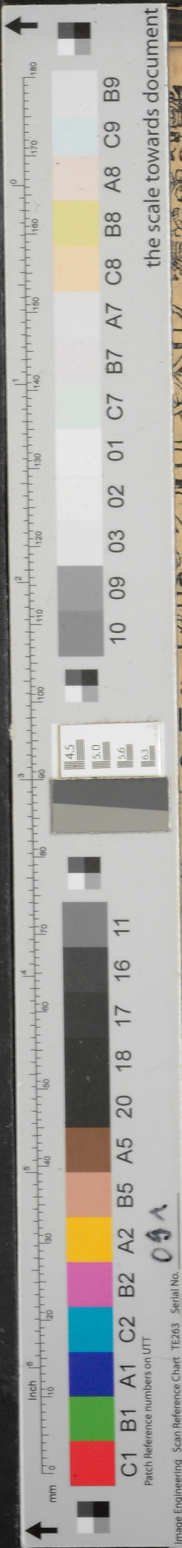
berorum; etsi ad benedictionem divinam utique pertinet juxta *Pf. 127. v. 4. & Pf. 128. v. 3.* eoque nomine meritò commemorandus. De episcopo digamo eruditam commentationem ipse *ò maxaximus* noster edidit, cum ante septennium secundas nuptias cum ornatissimâ matronâ, *Anna*, Viri Nobiliss. & Amplissimi Dn. *FridERICI Plönnies* Senatoris Lubecensis optimè meriti filiâ, Nobilissimi quondam & Consultissimi Viri. Dn. *Samuelis Schützi*, U. J. Ltirelictâ viduâ, celebraret, ut factum hoc suum nec S. literis adversum esse, nec piæ antiquitatis suffragiis carere ostenderet. Ceterum quanta fuerit viro morum sanctitas, & quanto studio familiam omnē ad pietatem adduxerit & quotidianis exercuerit precibus, ut expleret obtineretq; quod Apostolus ab episcopo desiderat, *1. Tim. 3. v. 4. ut bene præsit domui & liberos habeat obedientes cum omni gravitate*, norunt illi, qui familiariter ipsum norunt, & in ædibus ejus frequentes adfuerunt. Quantum profuerit Serenissimo PRINCIPI, quantum ecclesijs eorumque presbyteris ipsius inspectioni peculiariter concreditus, quantum bonis omnibus, nunc communis omnium luctus ostendit. Ceremoniæ funebres, quæ hodie Gustrovii à viduâ & liberis mœstissimis parantur, afficiunt amicorum etiam peregre habitantium animos, & nos, qui funus alio loco deductum comitari non possumus, prosequi tamen hac scriptione nostrâ volumus, ut & vos, Cives Academici, nobiscum qualem in illo virum perdidimus, reputetis, bene ipsius requiei, bene ecclesiæ, bene toti Academici precantes, ut clarissimo Theologorum pari, & illi, quem ante sesquiannum amisimus VARENIO, & huic qui nunc effertur SIRICIO similes nobis sufficere viros optimum Numen dignetur.

*P. P. Sub Sigillo Facultatis nostræ Rostochii d. VIII,
Septembris, Anno MDC LXXXV.*

Quidem diversæ passim Philosophiæ
circumferuntur descriptiones, quas
singulas, & recensere, longum; & ad
rationis, in præsentiarum, libellam re-
vocare, tædiosum foret. Antiquissi-
mam ego primâ facio: tanquã à Philo-
sophorū, quos habemus, Primate la-
tã, omniumque, rectè philosophanti-
um, calculò, hactenus approbatã Pla-
tonis ea est, digna profectò Authore,
abus tantum voculis, **MEDITATIONE**, puta,
lvatur. Censebat Divinus ille Vir, tantò nos eva-
es, quantò vivaciùs consideremus mortem. Ne-
ipso falsus est, cùm, quodcunque in Philoso-
pho, circa mortis meditationem reperiamus. Mor-
tè, quæ rectam vivendi rationem monstrat, atque
vitæ, quales esse in morte desideramus. Ea, animum
quæ à verò nos abducere, aut aliquam, nomini-
m notam inurere possunt. Ea est, quæ do-
m, timorem pellit, tranquillitatem inducit;
s casuum animum varietates firmat, adversus
reddit, quando omnia ab eodem impedi-
tantò paratior sit, sicubi res exiget, statim
quando est faciendum, statim exire, quo ali-
ndum, tabernaculo suo. Quæ enim ista mort-
st, aut socordia, cùm cognati simus DEO, cùm
terris animal, præter hominem, cognitione.
DE